

Äitiemme usko

Äitini Elizabeth A Porterin perintö
"Nöyrä rakkauden ja rukouksen välittäjä"

(Elizabeth A. Porter Helmikuu 24, 1945 – Helmikuu 18, 2022)

On olemassa erityinen vanha laulu nieltä **"Faith of our Mothers.** (Äitiemme usko)" Sen kirjoitti noin vuonna 1920 amerikkalainen kongregaatiopappi Arthur B. Patten (1864–1952). Laulu on sittemmin ilmestynyt kolmessakymmenessäyhdeksässä virsikirjassa.

Virren ensimmäinen säkeistö kuuluu näin:

*Faith of our mothers, living still,
In cradle song and bedtime prayer;
In nursery lore and fireside love,
Thy presence still pervades the air:
Faith of our mothers, living faith!
We will be true to thee to death.*

Suom.
Äitiemme usko, joka elää yhä,
kehtolaulussa ja iltarukouksessa;
Lastentarhan tarinoissa ja takkatulen rakkaudessa,
Sinun läsnäolosi läpäisee yhä ilman:
Äitiemme usko, elävä usko!
Me olemme sinulle uskollisia kuolemaan asti.

Tämä laulu kuvaa kaunista äitiäni, **Elizabeth A Porter**.

Helmikuun 18. päivä, 2022 tasan kello 12.30 isäni soitti kännykkääni. Sydämeni tuntui hyppäävän rinnastani, koska isäni ei koskaan soita niin myöhään. Olin vain sattumalta hereillä sinä yönä, koska olin vielä kirjoittamassa. En tiennyt, että nämä kolmekymmentäviisi sekuntia, jotka vietin isäni kanssa puhelimesta, muuttaisivat elämäni ikuisesti.

“Äitisi ei hengitä, Steve. RUKOILE!” hän sanoi vapisevalla äänellä. Hän löi nopeasti luurin korvaan, ja muutama minuuttia myöhemmin siskoni ja minä olimme taas hänen kanssaan puhelimesta kuuntelemassa, kun Ohiota Andoverista tulleet ensihoitajat yrittivät parhaansa mukaan pelastaa hänet. Kuulin heidän urheat ja sinnikkäät yrityksensä samalla kun tunteet alkoivat nousta kehossani, kun kävelin, kunnes jalkoihini sattui. Huusin Jumalalta apua ja väliintuloa, mutta noin viisi minuuttia myöhemmin oli selvää, että äitini oli siirtynyt iankaikkiseen palkkaansa. Hän oli poissa, ja sydämeni oli täysin särkynyt. Ryntäsin lumimyrskyssä New Yorkin kodistamme Ohioon lohduttamaan isääni. Ajomatka, joka yleensä kesti kolme ja puoli tuntia, muuttui kahdeksaksi tunniksi, sillä kuljimme hitaasti vaarallisia jäisiä teitä pitkin.

Seuraavien päivien aikana kokoontuimme perheenä heidän kotiinsa, kaikki järkyttyneinä rakkaan äitini äkillisestä poismenosta. Ympäröimme isääni niin paljon rakkaudella ja tuella kuin pystyimme antamaan. Helmikuun 18. päivänä 2022 kokoontuimme Baumgardnerin hautausmaahan, joka sijaitti heidän kotikaupungissaan Andoverissa Ohiossa, sanomaan viimeiset jäähyväiset äitini maalliselle ruumiille. Jaoin tuona iltana rakkautta, halauksia ja kyyneleitä, ja olimme häkeltyneitä siitä voimallisesta ilmestyksestä, että äitini ei makasi arkussa - hän oli kotona Jeesuksen kanssa! Häntä ympäröivät häntä ihailevat perheenjäsenet; hän oli parantunut ja kokonainen. Ei kipua, ei epämukavuutta. Hän oli nyt saanut uuden kehonsa.

Äidin astuessa taivaan ovesta sisään hän näki rakkaan isänsä, jota hän ei ollut nähnyt viiteenkymmeneen kolmeen vuoteen. Varttuessaan he olivat olleet erityisen läheisiä, ja koko loppuelämänsä ajan hänellä oli erityinen kaipuu nähdä isä uudelleen. Hän oli puhunut isästä monta kertaa elämänsä aikana, sillä hän oli ollut vain kaksikymmentäneljä vuotta vanha, kun isä oli kuollut. Hänen taivaallista saapumistaan odottivat myös hänen oma rakas äitinsä, joka oli kuollut vuonna 2007, sekä kaksi hänen sisaruksistaan, Ellen ja Johnny, sekä muutamia kaukaisempia sukulaisia ja ystäviä, jotka olivat menehtyneet. Mutta mikä parasta, äiti sai vihdoinkin nähdä kauniin Vapahtajansa, Jeesuksen,

kasvotusten. Olen varma, että hän itki puhtaasta ilosta, kun hän kumartui hänen eteensä ensimmäistä kertaa taivaassa, hänen ilmeisen läsnäolonsa ja armottoman rakkautensa vallassa. Hengessäni kuulin hänen huutavan: "Voi Jeesus, voi Jeesus!". Tuo ajatus oli meille kaikille suuri lohtu hänen äkillisen poismenonsa käsittelyssä.

Minun on myönnettävä, että rakastin äitiäni kovasti ja haluan maailman tietävän, kuinka erityinen hän oli. Hän oli hyvin nöyrä nainen, joka jätti koko perheelleen perinnön ja hengellisen lahjan, jonka uskon rohkaisevan Kristuksen ruumista. Tässä on hänen merkittävä tarinansa.

Elizabeth Porter “Nöyrä rakkauden ja rukouksen välittäjä”

Alkuvuodet

Elizabeth Ann Porter syntyi 24. helmikuuta 1945 Huntsburgissa, Ohiossa. Hän oli pastori Yost J. Bylerin (30. huhtikuuta 1917–22. helmikuuta 1969) ja Mary Ann Miller Bylerin (23. maaliskuuta 1920–2007) tytär.

Isovanhempani syntyivät vanhan järjestyksen amish-kirkkoon ja pysyivät siellä, kunnes Jumalan suvereeni liike muutti heidän elämänsä suunnan täysin. Yost Byler oli suora jälkeläinen Jacob Bylerille, joka muutti Sveitsistä vuonna 1737. Jacob saapui Philadelphiaan saman vuoden lokakuussa. Hänen poikansa Hannas asettui asumaan Mifflinin piirikuntaan, Pennsylvaniaan, ja hän oli Big Valleyn ensimmäinen piispa. Jotkut perheenjäsenet muuttivat lopulta kohti Lawrencen piirikuntaa Ohiossa, ja keväällä 1887 isoisäni suku asettui lopulta Middlefieldin tienoille Ohiossa Geaugan piirikunnassa.

Isoäitini esi-isät muuttivat Sveitsistä ja asettuivat lopulta asumaan Somersetin piirikunnan, PA:n ja Holmesin piirikunnan, Ohion, välille, Walnut Creekin lounaispuolelle vuonna 1814. He tulivat katetuilla vaunuilla ja kuuluivat maan tämän osan ensimmäisiin amishien uudisasukkaisiin. Isoäitini varttui MT Hopessa, Ohiossa, ja saapui lopulta Middlefieldiin, Ohioon. Isovanhempani menivät naimisiin 27. maaliskuuta 1941. He saivat viisi lasta, joista yksi syntyi kuolleena. Eloonjääneet lapset olivat Ellen, **Elizabeth Ann**, John ja Mary Lou.

Tutkiessani sukuhistoriaamme hämmästyin siitä, kuinka monta amish-piispaa oli suoraan yhteydessä äitini sukulinjaan. Isoisäni Yost Byler oli sydämeltään maanviljelijä ja kasvatti nuoren perheensä maatilalla. Isovanhempani pysyivät amish-kirkossa 1940-luvun lopulle asti. He olivat perheestään ainoat, jotka jättivät amishit ja uudestisyntyivät.

Jumalan armollisen teon kautta eräs nainen nimeltä Mary Hostetler pysähtyi toistuvasti heidän tilallaan ja puhui uskollisesti isoisälleni hänen pelastuksen tarpeestaan. Isoisä pyysi häntä usein kohteliaasti lähtemään, mutta Maryn kärsivällinen sinnikkyys tuotti lopulta tulosta, kun isoisä antoi sydämensä Herralle. Äitini ihmetteli usein tätä Jumalan ihmeellistä liikettä, joka pelasti ja muutti kokonaisen perheen. Amish-perheen ja ystävien tuen puuttuessa he liittyivät Maple View Mennonite Churchiin Burtonissa, Ohiossa, jossa he kävivät uskollisesti vuoteen 1957 asti. Äiti kertoi yhden tarinan tuolta ajalta, joka on yhä mieleeni. Eräänä päivänä kirkossa pastori pyysi hänen isäänsä puhumaan keskiviikkoillan jumalanpalveluksessa - se oli ensimmäinen kerta, kun hän oli koskaan puhunut saarnastuolissa. Hän nousi ylös, luki valmistelemansa raamatunlausuman ja seiso hiljaa loput kolmekymmentä minuuttia kestävän jumalanpalveluksen ajan. Äiti mainitsi tämän tarinan, koska myöhemmin, kun Jumala kutsui isän papiksi, hän puhui voimakkaalla voitellulla. Äiti sanoi aina: "Mitä eroa voitellulla onkaan!". Siitä lähtien Jumala vei hänen vanhempiaan voimakkaan prosessin läpi amishista mennoniitiksi ja sitten lopulta Pyhän Hengen täyttymykseen. Äiti sanoi yhä uudestaan ja uudestaan: "On ihme, että me koskaan lähdimme amisheista".

Äiti kertoi myös toisen tarinan, joka tapahtui vuonna 1953, kun hänen perheensä osallistui herätykseen kokouksessa, jossa kukaan ei tuntenut heitä. Kaupungin läpi oli kulkemassa kiertävä evankelista, ja hän toimi sinä iltana saarnaajana. Hän ei ollut koskaan tavannut isovanhempieni, kunnes hän yhtäkkiä pysähtyi kesken saarnansa ja alkoi profetoida isovanhemmilleni. Hän sanoi kolme mieleenpainuvaa asiaa: **Ensimmäinen** oli se, että heidän koiransa oli kuollut sinä päivänä tiellä jäätyään auton alle. **Toiseksi** hän kertoi tarkalleen isoäitini käsilaukun sisällön, ja **kolmanneksi** hän paljasti, että isoäitini oli raskaana tyttärellä (tätini Maryllä). Hän oli 100-prosenttisen tarkka kaikissa yksityiskohdissa, ja perhe lähti kirkosta täysin hämmästyneenä. Jumala liikutti heitä!

Mennoniittien keskuudessa puhkesi herätys 1950-luvun lopulla. Gerald Derstine saapui Ohion Burtoniin telttansa kanssa. Hän oli Gospel Crusadesta Sarasotasta Floridasta. Näissä telttakokouksissa Herra kosketti isoisääni syvästi ja hän sai kutsun julistaa evankeliumia. Eräässä tällaisessa kokouksessa hän oli polvillaan syvästi Hengen koskettamana. Telttakokousten jälkeen parin paikallisen perheen keskuudessa puhkesi

lisää herätystä, ja he perustivat Ohion Claridoniin pienen seurakunnan nimeltä **Claridon Revival Center**. Helluntai oli heille uusi asia, mutta ihmiset olivat niin nälkäisiä Jumalan perään, että heillä oli kirkko viikon jokaisena iltana hyvin pitkään. He kaipasivat epätoivoisesti Jumalan syvempiä opetuksia.

Jonkin ajan kuluttua kirkon pastoriksi valittiin Yost Byler, jonka luona seurakunta kokoontui seuraavat kaksitoista vuotta. Äitini lauloi ja opetti pyhäkoulua tuossa rakennuksessa myöhäisnuorten ja nuorten aikuisten vuosiensa aikana. Hänellä oli erityinen voiteluprosessi opettaakseen lapsia ja rakastaakseen ihmisiä. Vuonna 1966 he rakensivat toisen kirkkorakennuksen osoitteeseen 14662 Old State Road Middlefieldissä, Ohiossa, ja nimesivät kirkon uudelleen **Middlefield Revival Centeriksi**. Isoisä toimi kirkon pastorina helmikuun 22. päivään 1969 asti, jolloin hän kuoli nuorena, 52-vuotiaana. He asuivat aivan kirkon vieressä, jossa kaikki kutsuivat häntä "rakkauden pastoriksi". Monesti sanottiin, että aina kun joku tuli vierailulle, hänellä oli Raamattu sylissään ja hän oli syvällä rukouksessa. Hän rakasti kaikkia, ja kun Henki iski häneen, hän saattoi saarnata kävellessään penkkien takana! Isoäitini antoi minulle hänen Raamattunsa, joka oli tosiaan merkattu ja hajoamassa, kun sitä oli rakastettu ja käytetty niin paljon vuosien ajan.

Isäni tapasi äitini yhteisen ystävän kautta sen jälkeen, kun äitini oli tehnyt herkullista omenapiirakkaa. Isä sai tilaisuuden maistaa palan, jonka jälkeen hänen oli pakko saada tavata nainen, joka osasi leipoa niin hyvin. He seurustelivat, kun hän oli vanhassa kirkossa East Clairdonissa, ja he menivät naimisiin 17. syyskuuta 1966. Kun hänen isänsä oli kuolinvuoteellaan, isoisäni pyysi, että vanhempani ottaisivat haltuunsa uuden kirkon Middlefieldissä, Ohiossa Old State Roadilla, jossa he palvelivat kolme vuotta. Tuossa kirkossa äidistäni tuli ensimmäistä kertaa pastorin vaimo. Kun Herra kutsui vanhempani, muutama vuosi myöhemmin seurakunnasta tuli lopulta **Abundant Life Church of God**. Tämä kaunis seurakunta on edelleen olemassa, ja viime aikoina se on nähnyt joitakin kallisarvoisia Jumalan toimia ja uskomatonta kasvua. Minulla oli kunnia saarnata siellä monta vuotta sitten heidän perintöpäivänään. Olin innoissani ja

kiitollinen, kun löysin oven ulkopuolelta muistolaatan, joka muistutti kirkon perustajaa, isoisääni Yost Byleriä.

Äitini sai kaksoset 26. huhtikuuta 1971 Painesvillen sairaalassa Ohiossa. Sisareni Stacey syntyi ensin, ja minä synnyin kolme minuuttia myöhemmin. Vanhempani veivät meidät kotiin East Clairtoniin, Ohioon. Neljä vuotta myöhemmin muutimme kaksitoista mailia tietä pitkin Mesopotamiaan, Ohioon. Olimme juuri täyttäneet viisi vuotta, kun muutimme Länsi-Virginiaan ja sitten Connecticutiin lyhyeksi aikaa. Vanhempani asuivat myös Chardonissa Ohiossa viisitoista vuotta ja Madisonissa Ohiossa kymmenen vuotta. He päätyivät Andoveriin, Ohioon, jossa he asuivat yli kaksikymmentä vuotta, kunnes rakas äitini kuoli.

Vanhemmillani oli voimakas vaikutus heidän kolmenkymmenen palvelusvuotensa aikana. Isäni viestit löytyvät verkkosivuiltamme. Vuosien mittaan he auttoivat myös muita seurakuntia erilaisissa johtotehtävissä. Äidilläni oli kyky toimia järjestelmällisesti, jota hän käytti kauniisti kuolemaansa saakka. Itse asiassa kaikki, mihin hän koskaan koski, oli tehty uskomattoman hyvin.

Äiti ja hänen pysyvä perintönsä

Olen edelleen ällistynyt siitä, miten hyvin äitini onnistui kasvattamaan kaksoset. Siihen auttoi se, että hän oli järjestelmällinen ja asetti perheensä aina etusijalle; hän uhrasi kaiken meidän vuoksemme eikä olisi halunnut tehdä toisin. Hän laittoi ruokaa, siivosi, leipoi, ompeli ja teki niin monia muita asioita niin kauniisti. Hän oli upea kokki ja leipuri, himoitsen yhä hänen herkullista ruokaansa. Koska hän oli kotoisin amisheista, hän oppi niin paljon Hershberger-mummoltaan, joka asui aivan naapurissa hänen kasvaessaan. Äiti meni usein naapuriin palvelemaan ja hoitamaan häntä ja teki kaiken mitä piti tehdä, ja hän teki sen uskomattomalla rakkaudella.

Hänen isoäitinsä oli äidin nuoruudessa ihmeellinen mentori. Äiti puhui usein siitä, kuinka kiitollinen hän oli siitä, että sai oppia häneltä niin paljon. Kun äitini laittoi ruokaa ja leipoi, kaikki kiinnittivät siihen huomiota! Lähetysaarnajat ja pastorit, jotka kävivät vuosien varrella seurakunnassamme, pyysivät päästä asumaan kotiimme, jotta äitini voisi laittaa heille ruokaa. Hänen ruokansa olivat kaupungin puheenaiheita. Olin kiitollinen siitä, että sain kasvaa kodissa, jossa äitimme piti meistä niin hyvää huolta. Jopa silloin, kun raha oli tiukassa, hän käytti jokaista penniä ja venytti jokaista dollaria. Isäni on hämmästyneenä hänen lahjakkuudestaan raha-asioissa ja organisoinnissa. Äiti oli todella Sananlaskujen:31 vaimo isälleni ja äiti perheellemme.

Eräänä päivänä ollessani nuori, kävelin äitini oven ohi, joka oli vain hiukan auki. Hän oli polvillaan Raamattu edessään. Hän itki esirukouksen kyneleitä. Hän rukoili isän, siskoni ja kaikkien perheenjäsentemme puolesta nimeltä. Hänen intensiivisyytensä ja innokkuutensa rukouksessa kiinnitti huomioni. En koskaan unohda, kuinka hän pyysi Jumalan kosketusta elämääni. Tiedän, että hänen rukouksensa ovat auttaneet minua selviämään kaikista elämän ylä- ja alamäistä, jopa tähän päivään asti. Hänen esirukouksensa tukivat minua ja toivat minut kutsumukseeni. En olisi sitä, mitä olen tänään, jos en olisi rakasta äitiäni.

Kävelin eräänä päivänä hänen huoneeseensa, otin hänen Raamattunsa ja istuin hänen sängyllensä, kuten hän olisi tehnyt. Avasin sen ja näin, että kaikki sivut olivat merkittyjä ja muistiinpanoja oli kirjoitettu kaikkialle, mutta olin todella hämmästynyt sivujen kyynelpaloista. En koskaan unohda hänen syvää rakkauttaan Jumalan sanaa kohtaan. Näen yhä hänen makaavan sängyllään selkä seinää vasten ja rukoilevan ja lukevan Raamattua. Jokainen lauantai-ilta oli pyhä; äiti vietti koko illan rukoillen seuraavan päivän kirkkoa varten. Usein sunnuntaiamuisin äiti profetoi, ja voin kertoa teille, että voitelu oli niin voimakas, että jokainen seurakuntalainen tiesi Jumalan puhuvan. Näen yhä hänen kätensä kohotettuna ja kyyneleet valuen hänen poskiaan pitkin, kun Herran sana kosketti ihmisiä. Hänessä todella liikkui Hengen lahjoja.

Vuonna 1986 olin matkustamassa Afrikassa ja sairastuin vakavasti. Olin lähellä kuolemista. Makasin bambusängyllä pienessä hökkelissä viidakossa, ja henkeni oli kirjaimellisesti vaakalaudalla. Meillä ei ollut mitään mahdollisuutta saada sanaa kotiin, koska olimme syvällä Sambian viidakoissa, ja yhtäkkiä Herra herätti keskellä yötä äidin, joka oli kotona, ja sanoi: "Rukoilkaa Steven puolesta." Hän sanoi: "Rukoilkaa Steven puolesta." Hän nousi välittömästi sängystä, polvistui ja rukoili viisi tuntia putkeen. Jumalan ylivoimaisena tekona minä parain yhtäkkiä tuossa kaukaisessa maassa, mikä sai meidät kaikki hämmästymään. Kun vertailimme toistemme päiväkirjoja päästyäni kotiin, olimme ällistyneitä kaiken ajoituksesta. Juuri sillä hetkellä, kun elämäni oli vaakalaudalla, hänen rukouksensa pelastivat henkeni. Ja juuri nuo samat kiihkeät rukoukset pelastivat henkeni kerta toisensa jälkeen. Hänen rukouksensa paransivat minut, hänen rukouksensa pelastivat minut, hänen rukouksensa palauttivat minut ja toivat elämäni toistuvasti takaisin raiteilleen.

Varttuessani elämäni oli vaikeaa ja jouduin kohtaamaan voimakasta hyljeksintää koulussa. Olin usein pohjalla, kun äitini otti minut syrjään ja puhui elämäni puolesta. Lukioaikana hän opetti minua itse kotona, ja joka päivä hän julisti Jumalan sanaa elämäni yli. Vakuuttuneena toivottomasta tulevaisuudestani sanoin hänelle: "Olen tyhmä, enkä voi oppia!" tai "En ole mitään!". Mutta äiti julisti: "Voit tehdä KAIKEN Kristuksen kautta, joka antaa sinulle voimaa!" tai "Olet enemmän kuin voittaja!" Juuri hänen jatkuva vahvistuksensa ja rohkaisunsa määrittivät elämäni suunnan ja toivat sisäisen parantumisen haavoittuneelle sielulleni. Jokaisen laakson läpi hän rukoili ja rohkaisi minua takaisin kokonaisuuteen ja parantumiseen. Ylistän Jumalaa äitini puolesta. Äidin rukous ei jää vastaamatta! Olen siitä elävä todiste!

Äitini oli minulle hieno esikuva, jota sain seurata kasvaessani. Hän oli todella rehellinen nainen. En koskaan kuullut hänen valehtelevan tai kiroilevan - en kertaakaan. Hän ei ollut täydellinen, kuten ei kukaan muukaan, ja hän huomautti siitä aina. Hän toivoi usein, että olisi tehnyt asioita paremmin koko elämänsä ajan. Hän kertoi usein, kuinka paljon hän oppi elämänsä ylä- ja alamäissä. Siitä huolimatta hän pyrki olemaan Jeesuksen kaltainen, ja hän tunsu valtavaa kunnioitusta Jumalaa kohtaan. Hän halusi, että hänen elämänsä olisi mieluinen Jumalalle. Hän puhui usein siitä, miten paljon hänen isänsä Yost Byler vaikutti hänen elämäänsä ja siihen, millainen hänestä tuli.

Myöhemmin äitini elämässä hän jatkoi rukoilemista ja rohkaisemista paitsi minun myös koko perheensä puolesta. Kaikki olivat äidilleni erityisiä - jokainen sisarentytär, jokainen veljenpoika ja kaikki heidän lapsensa. Ja hän rakasti syvästi lapsenlapsiaan. Heidän kuviaan on ripoteltuna ympäri hänen taloaan, ja hän säilytti jokaisen lapun ja kortin, jonka he olivat hänelle kirjoittaneet. Hän peitti heidät rukoukseen, aivan kuten hän oli tehnyt minulle koko elämäni ajan - jotta he palvelisivat ja rakastaisivat Jeesusta ja että Jumalan täydellinen tahto toteutuisi heidän elämässään. Hän ei koskaan unohtanut yhtään syntymäpäivää laajemmassa perheessään, ja hän kirjoitti joko kortteja tai tekstiviestejä aina, kun tarvetta ilmeni. Vaikka hän kärsi selkä- ja jalkakivuista, hän käytti aikaa soittaakseen tai vierailakseen muiden kärsivien luona.

Vuosien varrella äiti johdatti monia Herran luo, ja hän sanoi aina: "Tuntuu niin hyvältä vaikuttaa ihmisten elämään." Muistan, kuinka hän vei apua tarvitsevia seurakuntalaisia ostoksille ja osti heille vaatteita tai toi kodittoman miehen ja ruokki hänet ruokapöydässämme. Hän huolehti miehestä pitkään ja auttoi häntä pääsemään takaisin raiteilleen.

Äiti rakasti panostaa nuorisoon. Hän käytti tuhansia tunteja nuorten tyttöjen elämään panostamiseen kirkkomme nuoriso-ohjelmien kautta. Hän auttoi heitä opettelemaan pyhiä kirjoituksia ulkoa ja suorittamaan kaikki raamattutunnin työt. Hän seiso i heidän tukena ja auttoi heitä suorittamaan kaikki kirkon ohjelmat loppuun, jopa sellaisten tyttöjen kohdalla, jotka halusivat luovuttaa. En voi edes yrittää laskea, kuinka montaa lasta äitini liikutti rakkautensa ja ohjauksensa kautta. Äiti kävi monia kursseja tullakseen ohjaajaksi ja auttoi myös kriisiraskauskeskuksessa. Hänellä oli syvää empatiaa muita kohtaan. Itse asiassa hän johti kirkon näytelmiä ja luopui kuukausia elämästään. Hän nautti palvelemisesta Teen Challengen, vankilapalvelun ja ennen kaikkea vanhainkotien kautta. Vanhempani kävivät vuosien ajan kuukausittain vanhainkodeissa ja pitivät jumalanpalveluksia vanhuksille. Hän vieraili yksittäisissä potilashuoneissa ja antoi ihmisille lahjoja. Hän soitti kosketinsoittimia ja lauloi heille, ja isäni piti monia saarnoja rohkaistakseen vanhoja pyhiä, jotka olivat unohtuneet.

Äidin viimeiset vuodet

Äitini viimeisinä vuosina, erityisesti terveysongelmien kanssa kamppaillessaan, hän käytti suurimman osan ajastaan esirukoukseen. Hän matkusti autolla eri kaupunkeihin ja joko istui autossaan tai nousi ulos kävelytelineensä kanssa ja istui puistonpenkillä ja rukoili sielujen lopunajan sadonkorjuuta ja kaikkea, mitä Herra pani hänen sydämeensä niiden puolesta, jotka kulkivat ohi. Viime vuoden aikana hän kertoi minulle lukemattomia kertoja, että hän rukoili perheensä ja laajemman perheensä puolesta. Hänen viimeisinä kuukausinaan ennen kuolemaansa hänen lapsenlapsensa olivat erityisesti hänen sydämellään, ja hän nousi hyvin aikaisin aamulla rukoilemaan vain heidän puolestaan. Hän toivotti tervetulleeksi perheeseen lapsenlapsenlapsen (meidän lapsenlapsemme) vain pari kuukautta ennen hänen poismenoaan. Ja aivan kuten hän oli uskollisesti rukoillut minun puolestani koko elämäni ajan, hän alkoi korottaa uusinta perheenjäsentämme.

Äiti puhui paljon lopunajan herätyksestä viimeisen vuoden aikana, hän puhui Jumalan pyhästä jäännöksestä, joka kirkossa antautuu kokonaan Jeesukselle. Hänestä tuntui, että aikamme oli lyhyt ja että meidän pitäisi olla valmistautuneita, valmiita Hänen tuloonsa.

Voisin täyttää kokonaisen kirjan lukuisilla kertomuksilla rakkaasta äidistäni, ja ehkä jonain päivänä kirjoitan lisää, mutta minun on lopetettava tämä kunnianosoitus. Elizabeth A. Porterin elämässä näkyi monia kauniita ominaisuuksia, kuten HARRASTUS, RUKOUS, USKONTO ja EHDOTON RAKKAUS. **Rukoukseni on, että hänen tarinansa rohkaisee Kristuksen ruumista kulkemaan hyvin. Älkää antako minkään pysäyttää teitä. Ponnista kaikkien kohtaamiesi esteiden ohi, koska elämälläsi on merkitystä. Sinulla on vain yksi elämä elettävänä. Herralla on tarkoitus elämällesi. Sinulla on erityinen kohtalo. Vaikka tuntisitkin itsesi liian vanhaksi, elämäsi on yhä tärkeä, eikä Jumala ole vielä valmis kanssasi.** Äitini joutui elämänsä aikana ponnistelemaan monien asioiden yli, mutta hän juoksi

kisansa loppuun asti. Ja hän jätti arvokkaan hengellisen perinnön koko perheelleen. Rukouksen siemenet, joita hän rukoili, ovat ehkä poistuneet hänen suustaan, mutta nuo siemenet eivät koskaan poistu meidän elämästämme. Herra otti pienen amish-tytön ja pelasti hänet, täytti hänet Pyhällä Hengellä ja teki hänestä nöyrän rakkauden ja rukouksen välikappaleen. Äitini saarnoista hänen voimakkaisiin rukouksiinsa ja hänen pieniin rakkautensa ja ystävällisyyden tekoihinsa, häntä tullaan kaipaamaan suuresti.

Käytin joka vuosi kokonaiset kolme päivää hänen kanssaan yksin. Kävimme kaikissa suosikkipaikoissamme, jotka merkitsivät perheellemme niin paljon. Paikkoja, joissa asuimme, isovanhempieni hautapaikkoja ja paikkoja, joilla on merkitystä perheemme ja amishien historian kannalta. Odotin tätä aikaa koko vuoden. Se oli aikaa, jolloin sain äitini kokonaan itselleni, ja loimme muistoja, jotka ovat minulle rakkaita siihen päivään asti, jolloin liityn hänen seuraansa taivaassa. Tulen kaipaamaan puhelinsoittojamme ja vierailujamme niin paljon. Äitini oli aina vain puhelinsoiton päässä. Äitini hautakivellä lukee lause, jonka hän sanoi niin usein: "**Paras on vasta tulossa**", ja se on todellakin totta, mutta nyt sillä on minulle vielä syvämpi merkitys. Jos tunnemme Jeesuksen henkilökohtaisena Vapahtajana, näemme rakkaamme jälleen. Taivas ja perheemme odottavat meitä. Siihen asti meidän on: "**Jatkettava jatkamista**", mikä on toinen iskulause, jonka äitini sanoi monta kertaa isältään lainaten.

Puhuin puhelimesta äitini kanssa vain muutama tunti ennen hänen kuolemaansa. Tunsin lempeän sysäyksen soittaa hänelle sinä iltana. Viimeiset kolme sanaa, jotka sanoin ennen hyvästelyä, olivat "Rakastan sinua", ja hän vastasi nopeasti: "Minäkin rakastan sinua".

*Äitiemme usko, elävä usko!
Me olemme sinulle uskollisia kuolemaan asti.*

Steve Porter

Refuge Ministries

Sähköposti: G524walk@yahoo.com

Verkkosivu: www.findrefuge.tv

Steve ja hänen vaimonsa Diane perustivat Refuge Ministries -palvelutyön ja läsnäoloon perustuvan kustannusyhtiön, Deeper Life Pressin. Hänellä on erityinen lahja tuoda esiin Hengen syviä totuuksia sellaisella selkeydellä ja yksinkertaisuudella, joka vetää ihmisen lähemmäksi ja syvempään suhteeseen Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa. Steve osallistuu säännöllisesti moniin profeetallisiin julkaisuihin, kuten Elijah Listiin, Spirit Fueliin ja Identity Networkiin. Steven kirjat, kypsyyslehtiset, artikkelit ja videot ovat koskettaneet lukemattomia ihmishenkiä ympäri maailmaa. Porterit asuvat lähellä Rochesteria, NY.